

РЕШЕНИЕ

№
4265

гр. София, 24.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Искра Гърбелова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3012** по описа за **2022** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 - 228 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Делото е образувано по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, чрез юрисконсулт П. срещу решение № 674/23.02.2022 г. по описа на СРС, 14-ти състав, по н.а.х.д. № 10602/2021 г.

С оспореното решение съдът е отменил наказателно постановление (НП) № 22 - 006832 от 27.07.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“- С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева на основание чл. 416 ал.5 във връзка с чл. 415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от същия закон.

Касаторът сочи, че съдебното решение е неправилно и незаконосъобразно. Счита, че нарушението е доказано по несъмнен начин, не са допуснати съществени нарушения на разпоредбите на ЗАНН, АУАН и НП са издадени от компетентен орган, спазени са и давностните срокове. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на НП.

В с.з. касаторът, редовно призован, чрез юрк. С. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, редовно призован за с.з., не изпраща представител. По делото е

постъпила молба, с която изразява становище по същество.

Прокурорът дава заключение за основателност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, тя е основателна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена по безспорен начин: при извършване на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство в периода 21.04.2020 г. - 09.06.2020 г. от инспектори при Дирекция "Инспекция по труда" - С. на [фирма] относно изпълнението на предписание №1, дадено на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 от КТ в Протокол за извършена проверка от 06.03 до 26.03.2020г. - работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на И. П. П. за положения от него труд през м. декември 2019г., съгласно чл.128, т.2 от КТ било установено, че до приключване на проверката не са били представени платежни документи, удостоверяващи изплащането на командировъчните пари на И. П. П.. От страна на дружеството е представено известие от 14.02.2020 г. до И. П. П., изпратено чрез [фирма], с което са били изпратени различни документи – Заповед № 22/14.02.2020 г. за прекратяване на трудово правоотношение, ведомости за заплати, командировъчни и обезщетения, които работникът е следвало да подпише. Установено е, че трудовият договор с И. П. П. е прекратен на 14.02.2020 г., като при връчването му на същата дата от страна на П. е вдигнат скандал, съгласно събраните гласни доказателства пред въззивната инстанция. Получил дължимите суми, И. П. П. – трудово възнаграждение, обезщетение прекратяването на договора, обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и командировъчни, но отказал да подпише документите, удостоверяващи получаването им. Работодателят е удостоверил пред контролните органи, че известието, ведно с приложените документи, не било потърсено от адресата И. П. П.. Инспекторите приели, че представените доказателства за неотнормими към случая и в тази връзка е съставен Протокол за извършена проверка, надлежно връчен на [фирма], като е определен срок за изпълнение на предписанието – 15.04.2020 г. При последваща проверка, контролиращите органи установяват, че така даденото предписание под № 1 не е изпълнено. В тази връзка е прието, че [фирма] е извършило нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, за което срещу същото е съставен АУАН № 22-006832/09.06.2020 г. в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН е депозирано писмено възражение с вх. №20057655/11.06.2020г.

Въз основа на така съставения АУАН, на 27.07.2020 г. е издадено процесното НП № 22-006827/27.07.2020 г., с което при идентичност на описание на нарушението и правната му квалификация на [фирма], е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1 500,00 лева на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

За да отмени процесното НП, Районният съд е приел, че нарушението не е доказано по категоричен и несъмнен начин. Така събраните доказателства са противоречиви. Въззивният съд е кредитирал свидетелските показания на свидетеля А., като е приел, че същите кореспондират със събраните по делото доказателства и изготвения протокол от 14.02.2020 г.

Настоящият състав на касационната инстанция не може да се съгласи с изложените от СРС мотиви, с които е отменено оспореното НП.

АУАН е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации,

описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Правилно е констатирано извършването на нарушението въз основа на събраните по административно-наказателната преписка доказателства.

Съгласно чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда могат да прилагат принудителни административни мерки (ПАМ), конкретно изброени в т. 1-11, като по т. 1 могат да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство.

В настоящия случай контролните органи на инспекцията по труда са дали задължително предписание на [фирма], в качеството му на работодател, със срок за изпълнение до 14.03.2015г. П. е издадено на основание чл. 404, ал. 1, т.1 от КТ и подлежи на предварително изпълнение по силата на закона – чл. 405, изр. второ от КТ. Липсват данни предписанието да е било оспорено по надлежния ред /по реда на АПК/, вследствие на което да е било отменено с влязъл в сила съдебен акт, респ. допуснатото по силата на закона предварително изпълнение да е било спряно.

В случая е налице административното нарушение, извършено чрез бездействие в рамките на задължение за определено действие в определен срок. Работодателят не е изпълнил задължителното предписание не само към изтичане на определения в него срок, но и към момента на извършване на повторната проверка.

От доказателствата по делото се установява, че трудовото правоотношение с работника И. П. П. е прекратено на 14.02.2020 г. Съгласно твърденията на работодателя, изложени в представеното възражение срещу съставения АУАН, както и от свидетелските показания на Н. А. А., на 14.02.2020 г. на П. са били изплатени всички заработени трудови възнаграждения, обезщетения и командировъчни, като същият е отказал да подпише съответните ведомости и взел полагащите му се суми.

От представената административнонаказателна преписка, от страна на управителя на дружеството е представено обяснение на л. 30, от което се установява, че след извършената проверка през м. март 2020 г. не са изплащани трудови възнаграждения, обезщетения и командировъчни пари на И. П. П..

Настоящият състав на АССГ счита, че от така представения документ не може да се установи по безопасен начин изпълнение на предписанието.

С административнонаказателната преписка е представен Протокол от 14.02.2020 г., съставен в офиса на [фирма], [населено място], [улица], офис 7. От съдържанието на последния се установява, че той е бил съставен в присъствието на двама свидетели – В. М. М., на длъжност – „шофьор товарен“ и Н. А. А., на длъжност – „шофьор товарен автомобил“ във [фирма]. В него е посочено, че в присъствието на горепосочените свидетели на И. П. П. е връчена заповед за прекратяване на трудовото му правоотношение, като последният е отказал да го подпише и са му били изплатени всички заработени пари: за м. декември 2019 г. – 124.57 лв., представляващи сума за работна заплата; за м. януари 2020 г. в размер на 1 212.65 лв., представляваща работна заплата в размер на 473.35 лв., 369.65 лв. по Заповед за командировка № 1/10.01.2020 г. и 369.65 лв. сума по Заповед за командировка № 2/24.01.2020 г.; за м. Февруари 2020 г. в размер на 612.20 лв., представляваща 295.36 лв. за работна заплата и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и 316.84 лв. за Заповед за командировка № 3/07.02.2020г.

Така представеният протокол по своята същност представлява частен

удостоверителен документ, доказващ, че изявленията, които се съдържат в него, са направени от лицата, които са го подписали. Посоченият протокол не е бил представен при проверката в периода 06. 03. 2020г. до 26. 03. 2020 г., която е приключила със заключение, че дневните пари за командироване не са били платени. Тези констатации в протокола от проверката не са били оспорени, а дадените предписания не са обжалвани. Същите не са предмет на контрол от страна на СРС, тъй като са влезли в сила. Релевантно за правния спор е дали са били изпълнени след датата на влизането им в сила, а не дали са били правилни. От писменото сведение на управителя на дружеството на л. 30 от НАХД 10897/ 2020 г. е видно, че същият е декларирал, че след проверката от март 2020 г. не е изплащал дневни средства за командировка на И. П., тоест управителят сам декларира, че не е изпълнил дадените му предписания.

Първоначалната проверка, извършена от контролните органи, е осъществена в периода от 06.03.2020 г. до 26.03.2020 г. Видно от писмените доказателства е, че в хода на проверката е присъствал управителят на дружеството, подписал и протокола от 14. 02. 2020 г. /непосредствено преди проверката/, но същият не го е представил, за да удостовери плащане на полагащата се сума на работника П.. От страна на управителя на дружеството в писмен вид е посочено, че същият не е обжалвал дадените предписания от т. 1 до т. 7, дадени с Протокол изх. № ПР2006820 от 26. 03. 2020 г., следователно същият не е оспорил твърденията на касатора, че до дата 26. 03. 2020 г. не е изплатил дължимата сума командировъчни на П. във връзка със Заповед за командироването му № 002/24. 01. 2020 г. Предписанията са влезли в сила. В хода на първоначалната проверка не е представен протоколът от 14.02.2020 г., не е оспорена дължимостта на средствата за дневни пари за командировка със Заповед № 002/24. 01. 2020 г. Така установеното се потвърждава и от свидетелките показания на П. от проведеното заседание на СРС от 15.11.2021 г. Видно от същите, е че е полагал труд за работодателя, който е имал неизплатени трудови възнаграждения, посочва че не му е била връчвана заповед за прекратяване на трудовото му правоотношение, не е ходил в дружеството на 14.02.2020 г. и не е получавал никакви възнаграждения, не е бил канен да си получи възнаграждението, не се е подписвал никъде и не му е предлагано да се подписва. В допълнение съдът, счита че не е логично твърдението, че дължимото възнаграждение е било изплатено още през м. 02.2020 г., т.е. преди да бъде издадено предписанието от 26.03.2020 г. Твърдението противоречи на декларираното от управителя на дружеството, че след проверката не е изплащал на дневни средства за командировка на И. П.. В този смисъл не се представиха доказателства, от които да се установи, че в действително са били изплатени същите.

Съгласно чл. 414, ал.1 от КТ, работодател, който наруши трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по – тежко наказание, се наказва с глоба или с имуществена санкция в размер от 1500 до 15 000лв. Имуществената санкция е наложена в установения от закона минимален размер.

Във връзка с направените разсъждения, съдът намира, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при спазване на установената в закона форма и административно-производствените правила, при правилно приложение на съответните наказателни материални разпоредби, поради което оспореното решение следва да бъде отменено, като по същество се потвърди и атакуваното наказателно постановление.

Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 80 лева- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК Административен съд София-град, VI –ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 674/23.02.2022 г. по описа на СРС, 14-ти състав, по н.а.х.д. № 10602/2021 г. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22 - 006832 от 27.07.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева на основание чл. 416 ал.5 във връзка с чл. 415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от същия закон.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“-С. сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, разноси по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.